

pov.

POINT OF VIEW INTERNATIONAL

Håbets comeback

Udgivet 26/05/2017 — af Frederik Bojer Bové

Efter Stormen er Hirokazu Koreedas bedste film i årti og den visuelt mest interessante film i mindst 15 år. Et mesterligt og empatisk menneskeportræt, der rammer lige ned i de åbne spørgsmål, der måske præger det japanske samfund, japansk film, ja mesteren selv, og giver denne fantastiske film sin helt egen stemning: Var det hans egen skyld? Var det samfundets?

De fleste kan finde metaforer. Og Hirokazu Koreeda har i *Efter Stormen* bestemt fundet en af de bedre: En rutsjebane på en legeplads i gården, lyserød og formet som en mellemting mellem et lille bjerg og en blæksprutte. Men rutsjebanen blevet lukket med en afspærring, efter et barn er faldt ned og har slået sig.

I en scene diskuterer Ryota med sin gamle mor, Yoshiko: Er det en dårlig rutsjebane, når et barn så let kan komme til skade? Eller var det barnets egen skyld, og var det noget pjat at lukke forlystelsen?

“

V ar det hans egen skyld? Var det samfundets? Og hvilken forskel gør det overhovedet, hvis skyld det var, for hvad skal man gøre ved det?

Spørgsmålene rammer Ryota selv, der er faldet af det japanske samfund og nu ernærer sig som privatdetektiv. De rammer også

lige ned i de åbne spørgsmål, som giver denne fantastiske film sin helt egen stemning: Var det hans egen skyld? Var det samfundets? Og hvilken forskel gør det overhovedet, hvis skyld det var, for hvad skal man gøre ved det?

En situation mere end et plot

Ryota er som sagt faldet af samfundet. Den midaldrende mand ernærer sig ganske vist som privatdetektiv – det vil sige nærmest mere ved at afpresse de personer, han bliver hyret til at udspionere, og så ellers gamble alle sine penge væk – men han forklarer stadig, at han i virkeligheden blot er ved at lave research til sin roman nummer to. Hans første, snart mange år gamle, bog var baseret på hans egen familiehistorie. Debuten vandt priser, og gav lovning på en stor karriere. Og så skete der ikke mere. Nu er pengene små, konen er gået fra ham, og han ser kun sin søn en gang om måneden. Moren og søsteren har heller ikke meget lyst til at hjælpe ham efterhånden.

Det er snarere en situation end et plot. Dramatikken i filmen opstår en vis grad fordi, vi tidligt får at vide, at en storm er på vej: Vi afventer den, og hvad den skal forandre. Det skal jeg ikke afsløre her, men jeg kan nok godt indrømme, at det ikke pludselig bliver til en katastrofefilm. Snarere er det kulminationen på et fletværk af metaforer i en række fremragende scener, som man kan tygge længe på. Det er ret typisk, for Hirokazu Koreeda er ikke den mest action-prægede instruktør. Hans ene genrefilm, *Hana – The Reluctant Samurai* (2006) – kendes bedst for titelfiguren, der er så ugidelig omkring sit hævntogt, at det aldrig bliver ført ud i livet. Til gengæld rummer den et fint portræt af en lille japansk 1700-tals landsby ...

MERE POV

Frie kvinder, arabiske mænd og afrikanske nætter

I *Efter stormen* lægger Koreeda bestemt ikke fingre imellem i portrættet af den ret ofte ubehagelige Ryota, men han omfatter altid sin hovedperson med en vidunderlig empati og forståelse – der måske har noget at gøre med, at instruktøren selv måtte kæmpe for at finde sin plads i den japanske filmbranche.

EFTER STORMEN - trailer

Håbets comeback

I halvfemserne var han det store unge håb, og lavede fremragende uafhængige film som *Maborosi* (1995), *Distance* (2001) og ikke mindst mesterværket *Mellem Liv og Død* (1998), ganske enkelt en af de bedste japanske film nogensinde. Men at finde sin egen plads i den etablerede filmbranche, det var svært. *Hana* var et flop, ligeså manga-filmatiseringen *Air Doll* (2009), og små film som *Still Walking* (2006) gav ganske vist Koreeda kritisk anerkendelse, men var ikke nogen kommerciel succes. Koreeda fik dog et internationalt gennembrug med *Min Søns Familie* (2013), der vandt Juryens Pris i Cannes. Også i Danmark blev den en stor succes. Det var en noget mere glat type *mainstream*-film, end han havde lavet tidligere, men instruktøren forklarede, at han netop havde behov for at bevise, han kunne sælge billetter, for at sikre sin position. Opfølgeren

Søstre (2015) bød på mere af det samme; den var solid, bred, hjertevarm, og var en succes i Cannes. Jeg har respekt for håndværket, men savnede også lidt eksperimenterne fra dengang han var uafhængig filmskaber og fra den tid, hvor han famlede sig frem i mærkværdige genrefilm.

Men åh, *Efter Stormen* er en af den slags film, som ikke bare i sig selv er fremragende, men som også kunstnerisk mere end legitimerer tidligere *mainstream*-ambitioner. Den er optaget indimellem optagelserne på den noget større produktion *Søstre*, og den virker også langt mere energisk og impulsiv, end Koreeda har været længe.

Instruktøren har på det seneste dyrket langsomme, bløde kamerabevægelser, den slags der får filmen til at se ud, som om der er mening med det hele – for bevægelserne virker så *planlagte* – men uden, at der egentlig er nogen synderlig tydelig pointe at aflæse. I denne film står kameraet som oftest stille, klipningen er abrupt, og virker til tider sløset. At Hiroshi Abe, der spiller Ryota, er en utroligt høj skuespiller, som ofte nærmest ikke passer ind i billedet, gør det ikke nemmere.

FORHOLDET MELLEMLYOTA OG SØNNEN SHINGO – SPILLET AF DEBUTANTEN TAIYŌ YOSHIZAWA – ER LIGE SÅ VARMT OG FØLELSSEFULDT, SOM DE RELATIONER KOREEDA SKILDREDE I MIN SØNS FAMILIE.

Men det er jo netop intentionen! Ryota passer jo heller ikke ind i samfundet, og det langt mindre kontrollerede filmsprog giver netop mening i en film om et samfund, hvor der er et eller andet galt. Og Abe er fremragende i hovedrollen, ikke blot fordi han er morsomt ranglet og høj, men også fordi hans ansigt så let som ingenting svinger mellem sorg og godmodig charme. Kirin Kiki er, som altid, fremragende som moren; hun er måske efterhånden genkendelig for et dansk publikum, efter roller i *Min Søns Familie*, *Søstre* og såmænd også hovedrollen i Naomi Kawases *Månen Over Kirsebærtræerne*, der havde dansk premiere sidste forår. Og så er Koreeda altså fantastisk til at instruere børneskuespillere, og forholdet mellem Ryota og sønnen Shingo – spillet af debutanten Taiyō Yoshizawa – er lige så varmt og følelsesfuldt, som de relationer han skildrede i *Min Søns Familie*.

Koreedas bedste film i årti

MERE POV

Hvor er Internets mødre?

Som sagt kan de fleste finde en metafor, men det er i udførelsen, at en fremragende film adskiller sig fra en god. Som f.eks. i billederne af den førnævnte rutsjebane, der står indhegnet og forladt i en tom park. Selv hvis man ikke tænker over, hvad den symboliserer, så giver den en følelse; en følelse af et område, som børnefamilierne har forladt, et boligområde der er blevet de facto ældreboliger. Et japansk samfund, der ældes umanerlig hurtigt, og hvor den midaldrende generation aldrig rigtigt fik foden indenfor, lammet af recessionen der ændrede alt fra 1989 og nærmest frem til i dag. En tabt generation, en generation der faldt af.

Japan er en af alle tiders stolteste filmnationer, men det var også i høj grad som om en generation enten faldt af eller blev ladt i stikken. Op gennem halvfemserne piblede de frem: Veteranen Takeshi Kitano og de unge Hirokazu Koreeda, Naomi Kawase, Shinji Aoyama og Kiroshi Kurosawa. Men ingen af dem har skabt med samme stabilitet som japanske mesterinstruktører som Akira Kurosawa, Yisujiro Ozu eller Nagisa Oshima. Måske er det samfundskrisen, der har omsat sig til filmkrise.

Vi har måske ikke fået helt så mange modne mesterværker fra Koreedas hånd, som vi kunnet have håbet på. Men dem, vi får, har en helt særlig melankolsk tone. *Efter Stormen* er Koreedas bedste film i årti og den visuelt mest interessante film i mindst 15 år. *Min Søns Familie* og *Søstre* var glimrende, men *Efter Stormen* er kronen på værket for hans *comeback*. Og det bedste af det hele: Den produktive instruktør har allerede en ny film på vej! Forhåbentlig kommer også den snart til Danmark.

Premiere: 24.05.2017

Originaltitel: Umi Yori Mo Mada Fukaku

Genre: Drama

Spilletid: 1 time 57 minutter

Copyright: Øst for Paradis

Illustrationer: Øst for Paradis.

Kan du lide POV formatet, så skulle du tage at [klikke her og like vores Facebook-side](#). Her får du også alle links til vores nye artikler. Del os gerne med andre. Du kan også tegne et abonnement til 20 kr. om måneden via PayPal under 'Hold POV.International i live' eller via din netbank. Vores kontonummer er: 3409 12107307. Du kan også donere til hele POV.International via MobilePay på 40 12 19 68. Vi udkommer uden annoncer og modtager ikke mediestøtte.

Frederik Bojer Bové

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.

FACEBOOK

TWITTER

GOOGLE

PINTEREST

TAGS:

#FILM

EFTER STORMEN

FREDERIK BOJER BOVÉ

HIROKAZU KOREEDA

JAPAN

ANBEFALET TIL DIG

**Tillykke med
Guldpalmerne,
Sverige – men
hvor var
Danmark?**

**Oscars
kolonisering af
filmkunsten**

**Kinesiske turister
råber alt for højt –
men er velkomne**

F Ø L G O S

Synes godt om

Del

43 tusind personer
synes godt om dette.
[Opret en profil](#) for at se,
hvad dine venner
synes godt om.

Follow @pointofviewint

H O L D P O V I N T E R N A T I O N A L I L I V E

Vi har valgt ikke at modtage mediestøtte eller overlæse siden her med forstyrrende reklamer. Vi gemmer os heller ikke bag en betalingsmur. I disse tider er der mere end nogensinde brug for kritik, debat og oplysning. Det vil vi gerne levere til alle POV's læsere – også dem, der ikke har råd til at betale.

Hvis du nyder at læse os, kan du støtte ved at blive medlem, støtte os med et enkelt beløb, når du har lyst, eller støtte den enkelte skribent via deres info-bokse.

Sådan kan du støtte os:

MobilePay

40 12 19 68

Bankoverførsel

Reg. nr. 3409 Kontonr. 12107307

PayPal

Herunder kan du melde dig ind hos os via Paypal, så dit månedlige støttebeløb bliver trukket automatisk. Det kan vi endnu ikke med MobilePay.

Donations-niveau
Glad bruger : 20.00 DKK pr. måned ▼

Abonner

Q U I C K P O V

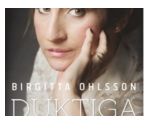
29/05/2017

**Kommentar: Hella vil gerne være
hofnar – men hun er bare
liberalist**

28/05/2017

**Kommentar: Inger Støjberg og
mit Tamil-Deja Vu**

28/05/2017

Præstationsprinsessernes hævn

27/05/2017

**Ny naturvidenskabelig festival
indtog Søndermarken**

15/05/2017